

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽi/8/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201433
Dátum vydania rozhodnutia:	30.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu M., bytom v K., proti žalovanému Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo 06. júla 2011, sp. zn. Spr 592/2011, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 01. februára 2013, č. k. 4S/159/2011-34, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 01. februára 2013, č. k. 4S/159/2011-34 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Uznesením z 01. februára 2013, č. k. 4S/159/2011-34 Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zastavil podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) konanie o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného. Žiadnemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Rozhodol tak po zrušení svojho predchádzajúceho uznesenia vo veci z 02. marca 2012, č. k. 4S/159/2011-16 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 5SŽi/3/2012 z 30. apríla 2012, po tom, čo mu najvyšší súd uložil rozhodnúť o žalobcovom návrhu na odstránenie nesprávneho označenia žalovaného a skúmať, či ide o odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky alebo o zámenu účastníka v zmysle § 92 ods. 4 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, v ktorom prípade musí skúmať i včasnosť podania žaloby (§ 250b ods. 1 OSP).

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že v prejednávanej veci žalobca podal žalobu proti Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, domáhajúc sa preskúmania napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Krajský súd dospel k záveru, že toto pôvodné označenie žalovaného nebolo možné charakterizovať ako neúplné, resp. nepresné označenie nepochybného subjektu. A teda sa nejednalo o vadu, ktorú by bolo možné odstrániť postupom podľa § 43 OSP. Nejednalo sa ani o iný odstrániteľný nedostatok, akým sú napríklad vady spočívajúce v neúplnosti návrhu na začatie konania, nedostatku príslušnosti súdu, procesná nespôsobilosť účastníka, nedostatok zastúpenia a podobne.

Na základe uvedených dôvodov, krajský súd preto podanie - odvolanie žalobcu zo dňa 11. apríla 2012, osobne doručené súdu dňa 13. apríla 2012, posúdil aj ako žiadosť o zámenu účastníkov konania na strane žalovaného v súlade s ustanovením § 41 ods. 2 OSP. Podaním doručeným súdu dňa 15. augusta 2012, pôvodne označený žalovaný - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vyjadrilo svoj súhlas s vystúpením z konania.

Následne krajský súd uznesením zo 14. septembra 2012 č. k. 4S/159/2011-31, aby z konania vystúpilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a aby na jeho miesto vstúpil Najvyšší súd Slovenskej republiky. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 01. októbra 2012. Krajský súd zdôraznil, že pokiaľ ide o hmotnoprávne účinky zámeny účastníkov, sú voči účastníkovi účinné až uplatnením na súde.

Krajský súd ako moment uplatnenia nároku na preskúmanie rozhodnutia žalovaného, ktorým je Najvyšší súd Slovenskej republiky, vyhodnotil podanie žalobcu z 11. apríla 2012 doručené súdu 13. apríla 2012.

Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Osobitným zákonom, podľa ktorého prebiehalo správne konanie v prejednávanej veci, je zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe aj k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“). Iná lehota na podanie žaloby voči právoplatnému druhostupňovému rozhodnutiu osobitným zákonom nie je ustanovená.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd mal za zistené, že napadnuté rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu bolo žalobcovi doručené 26. júla 2011. Lehota na podanie žaloby teda uplynula 26. septembra 2011. Za dátum podania žaloby voči žalovanému Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky krajský súd považoval podanie obsahujúce odvolanie voči prvšiemu jeho uzneseniu a návrh na zámenu účastníkov konania na strane žalovaného, t.j. 13. apríl 2012, čo je po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty.

Z dôvodu, že žalobca zmeškal lehotu na podanie žaloby, resp. návrhu na zámenu žalovaného (podal ju po zákonom určenej lehote) a zmeškanie lehoty nemožno odpustiť, krajský súd konanie zastavil. o trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ v spojení a § 246c OSP tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania, pretože pre iný postup nebol dôvod.

Proti tomuto uzneseniu podal v lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP) odvolanie žalobca, žiadajúc Najvyšší súd Slovenskej republiky o jeho zrušenie a vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca poukázal na uznesenie najvyššieho súdu vydané v prejednávanej veci 10. apríla 2012, sp. zn. 5Sž/3/2012. Zdôraznil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznal žalobcovi vadu v označení žalovaného v zmysle § 43 OSP bez poukázania, aby mu tým uplynula lehota na podanie žaloby a vrátil vec nižšiemu súdu po zrušení uznesenia, čím uznesenie sp. zn. 4S/9/2011 z 01. februára 2013 odporuje poučeniu obsiahnutému v uznesení sp. zn. 5Sž/3/2012 z 10. apríla 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP § 246c ods. 1 veta prvá), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny

orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni. (§ 250 ods. 1 veta prvá, ods. 2 veta prvá a ods. 4 OSP).

Žalobca, domáhajúc sa preskúmania zákonnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného ním ako správnym orgánom podľa zákona o slobode informácií, podal na krajskom súde 25. augusta 2011 žalobu z 24. augusta 2011, pričom ako žalovaného označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Až dodatočne, podaním z 11. apríla 2012, ktorým podal odvolanie voči uzneseniu krajského súdu z 02. marca 2012 č. k. 4S/159/2011-16, opravil označenie žalovaného na najvyšší súd, uvádzajúc, že došlo k písárskej chybe.

Krajský súd toto podanie vyhodnotil na základe obsahu ako návrh na zmenu účastníkov konania, pričom dátum podania citovaného podania, t. j. osobne 13. apríla 2012, považuje za dátum podania žaloby voči najvyššiemu súdu ako správne mu orgánu - povinnej osobe podľa zákona o slobode informácií.

V dôsledku tejto právnej úvahy nutne vyhodnotil žalobu proti napadnutému rozhodnutiu za podanú po lehote podľa § 250b ods. 1 OSP, keďže začala plynúť 12. júla 2011 (zásielka obsahujúca napadnuté rozhodnutie bola uložená na pošte 08. júla 2011 a podľa § 51 ods. 2 správneho poriadku je považovaná za doručení posledný deň trojdňovej úložnej lehoty, t. j. 11. júla 2011) a uplynula 12. septembra 2011.

V uznesení z 30. apríla 2012, č. k. 5Sž/3/2012-20 najvyšší súd zrušil uznesenie krajského súdu z 02. marca 2012 č. k. 4S/159/2011-16 a krajskému súdu vytkol pochybenie spočívajúce v tom, že krajský súd „zastavil konanie v danej veci pre nesplnenie podmienok konania z dôvodu, že žalobca nesprávne označil žalovaného, ktorý má preskúmať rozhodnutie nevydal. Nedostatok pasívnej vecnej legítimácie na strane žalovaného nikdy nemôže viesť k zastaveniu konania, ale iba k zamietnutiu žaloby.“ Najvyšší súd mu zároveň uložil, aby v ďalšom konaní „rozhodol o žalobcovom návrhu na odstránenie nesprávneho označenia žalovaného, pričom musí skúmať, či ide o odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky alebo o zmenu účastníka v zmysle § 92 ods. 4 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, v ktorom prípade musí skúmať i včasnosť podania žaloby (§ 250b ods. 1 OSP). Až potom bude môcť krajský súd posúdiť, či nesprávnosť žaloby zakladá nemožnosť súdu pokračovať v konaní, alebo či je možné vec prejsť a meritorne rozhodnúť.“

Najvyšší súd sa však v citovanom uznesení nezaoberal bližšie povahou podania žalobcu obsahujúceho opravu „vady v označení žalovaného“, a neskúmal ani plynutie lehoty na podanie žaloby takým spôsobom, aby bolo možné priznať relevanciu námietke žalobcu obsiahnutej v odvolaní proti uzneseniu krajského súdu z 01. februára 2013, č. k. 4S/159/2011-34, pričom žiadne ďalšie námietky, respektíve dôvody, v ktorých by videl nezákonnosť alebo nesprávnosť odvolaním napadnutého uznesenia žalobca neuviedol.

Najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že hoci § 250 ods. 4 OSP kogentne definuje žalovaného v konaní o žalobe podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ako správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, nie je povinnosťou súdu dohľadávať tento správny orgán za žalobcu. Osobitne to platí pre prípady, kedy žalobca označí ako žalovaného správny orgán, ktorý sa žiadnym spôsobom nezúčastnil na konaní, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané; prihliada sa len na prípad, kedy žalobca ako žalovaného označí napríklad prvostupňový správny orgán, alebo sa dopustí chyby v označení žalovaného (v prejednávanej veci napríklad miesto „Najvyšší súd Slovenskej republiky“ napíše „Najvyšší súd“). Označenie správneho orgánu nesúvisiaceho s konaním, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané, za žalovaného nemožno preto nikdy chápať ako chybu v písaní, či nesprávne označenie inak správne žalovaného subjektu, čo je vada odstrániteľná postupom podľa § 43 OSP, resp. na základe § 250 ods. 4 OSP).

Žalobca v danej veci je navyše osobou so vzdelaním v odbore právo, o čom predložil krajskému súdu doklad - diplom zo 14. septembra 1977 vydaný Právnickou fakultou Univerzity Komenského v Bratislave.

Preto krajský súd postupoval správne, ak podanie žalobcu, v ktorom sa domáhal opravy chyby v písaní, vyhodnotil ako návrh na zmenu účastníka konania podľa § 92 ods. 4 OSP, pričom deň podania toho podania žalobcu vyhodnotil ako deň podania žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia voči Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako pasívne legitimovanému správne orgánu podľa § 250 ods. 4 OSP, a konanie následne z dôvodu podľa § 250b ods. 1 OSP pre oneskorené podanie žaloby zastavil.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd uznesenie krajského súdu ako vecne a právne správne potvrdil (§ 250ja ods. 3 OSP, § 219 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože v odvolacom konaní nebol úspešný a žalovaný zo zákona na náhradu trov konania nemá nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.